

Angie Thomas

Trandafir de asfalt

Traducere din limba engleză de
Cornelia Marinescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Rodica Crețu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, ANGIE

Trandafir de asfalt / Angie Thomas; trad. din lb. engleză de Cornelia
Marinescu. - București: Editura Trei, 2022
ISBN: 978-606-40-1240-1

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111

Titlul original: Concrete Rose
Autor: Angie Thomas

Copyright © 2021 by Angela Thomas
All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1240-1

PARTEA ÎNTÂI

GERMINARE

UNU

Când vine vorba de stradă, există reguli.

Nu sunt reguli scrise și nu le găsești în vreo carte. Sunt chestii firești, pe care le știi din clipa în care mami-ta ți-a dat drumul afară din casă. Așa cum e treaba cu respirația — știi cum să respiri, fără să-ți spună cineva cum să o faci.

Dacă ar exista totuși o carte cu subiectul ăsta, ar avea o secțiune întregă despre baschetul de stradă și cea mai importantă regulă ar sta în capul listei, scrisă cu litere îngroșate:

Nu te lăsa bătut măr la baschet în prezența unei tipe drăguțe, mai ales dacă e iubita ta.

Eu însă exact asta fac. Sunt bătut măr la baschet de față cu Lisa.

— E-n regulă, Maverick, îmi strigă ea, de la una dintre mesele de picnic. Te descurci!

Pe bune? Nu mă descurc deloc. Eu și King, zero puncte, față de cele 11 ale lui Dre și Shawn. Încă un punct... și câștigă. King, cât un munte, ai crede că e în stare, cât de cât, să-l blocheze pe Shawn, cu fundul ăla sfrijit al lui. Dar Shawn trece de el ca și cum nici n-ar

exista. Parează la coș, aruncă din săritură, tot tacâmul. Îi face pe amicii de pe margini să o ia razna iar pe King, să pară un prost.

Nu pot să mă supăr pe King. Nu după toate câte s-au întâmplat azi. Nici mie nu prea îmi stă mîntea la joc.

Azi e una dintre acele zile de august perfecte, cu soare din plin, fără să fie prea cald încă pentru un baschet. Rose Park e plin cu tipi din banda King Lords, îmbrăcați în gri și negru — se pare că toți frații au venit să facă un meci aici. Nu că ar avea nevoie King Lords de vreun pretext ca să vină în Rose. E teritoriul nostru. Noi aici ne facem combinațiile, aici ne pierdem timpul și pe terenul de aici îi batem la fund.

Îi pasez mingea lui Dre.

— Haide, Mav, zice, cu gura până la urechi. Să pierzi așa, de față cu tipa ta? Trebuia să fi jucat Lisa în locul tău.

— Oohoo, se aude ecoul celor de pe margine.

Dre nu mă slăbește niciodată, pentru că sunt vărul lui și sunt mai mic decât el ca vîrstă. M-a bătut mereu, de când am crescut destul ca să pot ține mingea în mînă.

— Îți faci griji că ți-o iei într-un mare fel de față cu fetele tale? îi zic. După asta, Keisha și Andreanna n-o să mai vrea să spună că ești al lor.

Se aud alte exclamații „Oohoo“. Keisha, logodnica lui Dre, e și ea lângă Lisa la masa de picnic și râde. Keisha, împreună cu fata lui Dre, Andreanna, pe care o ține în poală.

— Ia te uită la fratele nostru ucenic, ce se mai sparge în figuri, zice Shawn, rânjind cu grillul¹ lui de aur.

¹ Grill — în cultura hip-hop, tip de bijuterie din metale prețioase, purtată pe dinți. (N.t.)

— Ar trebui să i se spună Martin Luther King, pen' că sigur visează, dacă i se pare că o să câștige, spune și Dre.

— Am un vis, face Shawn, încercând să-l imite pe MLK —, că într-o bună zi o să poți să calci pe acest teren și o să obții și tu un amărât de punct!

Frații mari râd cu poftă. Adevărul e că gluma lui Shawn putea să fie un rahat și ei tot ar fi râs. Așa stă treaba când ești regele încoronat al bandei King Lords, când ești Cezar al Romei. Lumea face exact ce trebuie, ca să-ți intre în grații.

— Nu-i lăsați să vă ia peste picior, Li'l Don și Li'l Zeke, strigă unul dintre ei.

Nu contează că taică-meu e închis de nouă ani sau că tatăl lui King e mort tot cam de-atât. Ei au rămas tot Big Don, fostul rege, și Big Zeke, mâna lui dreaptă. Așa că eu sunt Li'l Don și King e Li'l Zeke. Probabil că încă nu suntem destul de mari ca să ni se spună pe numele nostru adevărat.

Dre bate mingea.

— Ce-i faci, vere?

Avansează. Eu îl urmăresc și mă izbesc drept în pieptul lui Shawn. Fac un blocaj. Dre scapă de mine și King se ia după el, lăsându-l pe Shawn liber. Shawn se duce glonț spre coș. Dre aruncă mingea sus și...

La dracu'! Shawn bagă mingea în coș cu mâna, fix de lângă King.

— Poftim! exclamă Shawn, agățat de inelul coșului.

Sare jos și îi strânge mâna lui Dre, după ritualul pe care îl practică de când erau doar niște plozi.

— Nu se pun ei cu noi! zice Shawn.

— Păi, ce-ar fi! spune Dre.

Chestia asta nu se va termina *niciodată*. Și peste 30 de ani de-aici încolo, Dre o să zică ceva de genul: „Îți aduci aminte când eu și Shawn nu v-am lăsat să marcați?”

King lovește mingea de asfalt.

— Rahat!

Chiar pune la inimă când pierde.

— Hei, ia-o mai moale, îi zic. Le-o tragem data...

— V-au făcut zob! zice râzând P-Nut, unul dintre frați.

E un tip scund, cu barbă deasă, și toată lumea îl știe că e gură-mare. Din cauza asta are fața și gâtul pline de cicatrici.

— De mult trebuia să nu-ți mai spunem Li'l Don. Ești o rușine pentru GO, să joci în halul ăsta.

Gașca de pe margini râde.

Îmi încordez maxilarul. Ar trebui să mă fi obișnuit cu împunsăturile lor. Să-i las pe toți proștii din gașcă să spună că nu sunt la fel de dur ca taică-meu, că nu țin strada ca el, că nu sunt nici pe departe la fel de bun ca el, la nimic.

Habar nu au ei ce fac în secret.

— Semăn cu taică-meu mai tare decât crezi, îi zic lui P-Nut.

— N-aș fi zis. Data viitoare, mălai mare ăla ar trebui să facă tot atâta efort să joace pe cât face când mănâncă.

— Sau aș putea să-ți tăbăcesc fundu', zice King și înaintază un pas spre P-Nut.

P-Nut face și el un pas spre King:

— Ce vrei, tâmpitule?

— Hei, hoo, hoo! zic și îl trag pe King înapoi, care sare rapid la bătaie de felul lui. Ia-o mai ușor!

— Mda, zice și Shawn. Calmați-vă! E doar un meci de baschet.

— Corect, corect, scuze, spune P-Nut, cu brațele ridicate. Așa sunt eu, mai țăfnos de felul meu.

Mai cum? Mă jur că P-Nut inventează cuvinte ca să pară isteț.

La cum îi freamătă lui King nările, am senzația că la el e vorba de mai mult decât un meci. Se scutură să-i dau drumul și pornește să traverseze parcul. Shawn, Dre și tot restul lumii se uită la mine.

— Are multe pe cap, asta-i tot, mormăi eu.

— Mda, zice și Dre către Shawn, în șoaptă. Îți aduci aminte de treaba cu el, Mav și fata aia, de care ți-am zis? Azi află.

— Nu e o scuză, Dre, răspunde Shawn. Mereu îi sare muștarul. Ori își ține nervii-n frâu, ori o să fie el ținut în frâu.

Cu alte cuvinte, o cafteală. Așa fac frații mari din bandă, când vor să ne țină la respect pe noi, ăștia mai mici. Vezi tu, în banda King Lords există ranguri. Ai puștanii, durii de școală generală care se jură că sunt rangul doi. Fac tot ce le spunem noi, ceilalți, să facă. Pe urmă ai frații-ucenici, ca mine, King și tovarășii noștri, Rico și Junie. Noi ne ocupăm de inițiere, de recrutare și de vândut iarba. Apoi e gașca fraților mari, ca Dre și Shawn. Ei vând chestiile mai tari, au grijă ca noi, ceilalți, să avem ce ne trebuie, se ocupă să facă alianțe și să disciplineze pe oricine întrece măsura. Când avem dificultăți cu cei din Garden Disciples, banda din partea de est, de obicei ei le rezolvă. Apoi vine nivelul GO, gangsterii de origine. Sunt tipi adulți, băgați de mult în treaba asta. Ei îi fac recomandări lui Shawn. Problema e că nu au mai rămas prea mulți GO pe stradă. Cei mai mulți sunt închiși, ca tata, sau morți.

O bătaie din partea fraților mari nu e de glumă. Nu pot să-l las pe King să-și iasă din fire în halul ăsta.

— Vorbesc eu cu el, îi zic lui Shawn.

— Ar fi bine s-o facă cineva, spune și se întoarce către ceilalți. Ei, cine mai vrea s-o încaseze pe teren?

King aproape că iese din parc. O iau la goană, să-l prind din urmă.

— Băi vere, nu poți să te iei așa de lume! Vrei să ne bagi în belea?

— Mav, n-o să las pe nimeni să mă insulte, mârâie King. Mă doare-n cot că e unul dintre cei mari.

Mă uit înapoi spre teren. Suntem destul de departe, pentru ca Shawn sau ceilalți să mă audă.

— Trebuie să ne ținem firea, îți amintești?

De șase luni înapoi, eu și King vindem droguri pe la spatele fraților mari. Cum spuneam, frații-ucenici nu pot să vândă decât iarbă, dar din asta nu vin nici pe departe la fel de mulți bani ca de la marfa adevărată. În plus, cea mai mare parte din câștig trebuie să le-o dăm lui Shawn și celorlalți, pentru că ei furnizează marfa. Într-o zi, King a decis să-și facă propria afacere, pe lângă, și să-și tragă propriul furnizor. M-a băgat și pe mine, rapid. Acum avem buzunarele doldora.

Dacă Shawn și ceilalți află, suntem în rahat până în gât. E aproape la fel de rău ca și când le-am lua teritoriul. Dar, hei, mama are două joburi. N-ar trebui să fie ea obligată să-mi cumpere încălțări și țoale, când abia se luptă să avem un acoperiș deasupra capului. Pe bune!

— Lasă-l pe P-Nut sau pe alții să spună ce dracu' vor, îi zic. Noi ne vedem de schema noastră și doar pe asta tre' să ne concentrăm. 'N regulă?

Îi întind mâna. La început, King se uită la ea și nu știu dacă e din cauza lui Shawn sau a lui P-Nut ori din cauza situației în care suntem.

— Mda, e-n regulă, zice într-un final și bate palma cu mine.

Îl trag spre mine și îi dau ușor un pumn în spate.

— Nu-ți face griji cu treaba ailaltă. O să se rezolve așa cum trebuie.

— Nu-mi fac griji nici că da, nici că nu. Ce-o fi o fi!

La fel spune și despre faptul că ai lui au fost uciși când el avea 11 ani și despre toate câte a pățit cu familiile lui adoptive. Cred că, dacă el vrea să lase lucrurile așa, pot și eu s-o fac.

King iese din parc și eu mă duc la Lisa. E frumoasă la maximum. Are un tricou care lasă să i se vadă ombilicul și niște pantaloni scurți de mi-a pus mintea pe bigudiuri.

Mă opresc fix între picioarele ei.

— Suntem varză, nu?

— Ați putea să transpirați ceva mai tare, zice și își încolățește brațele în jurul gâtului meu.

— Cum ziceam, suntem varză.

Lisa râde.

— Poate, zice, dar ești varza *mea*.

Mă sărută și asta mă face să uit de orice altceva.

Așa a fost mereu cu Lisa. Am remarcat-o la un meci de baschet, în clasa a noua. Echipa ei le-a rupt fundul fetelor de la Liceul Garden High. Sincer, Lisa chiar joacă mai bine decât mine. Eu mă dusesem să o văd pe Junie, care juca după aceea, când am ochit-o pe Lisa. Juca super și era frumoasă ca nimeni alta. Plus că ce fund avea! Nu pot să mint, i l-am văzut din prima.

Făcuse o aruncare în doi pași de lângă coș și eu exclamasem: „Foarte bine, pitico!“ Lisa s-a uitat spre mine cu frumoșii ei ochi căprui și mi-a zâmbit. Atâta mi-a fost; trebuia să-i vorbesc. După ce mi-a dat ocazia s-o fac, am rămas împreună.

Am făcut-o de oaie rău de tot. Cum știu ce știu, asta mă face să n-o mai sărut.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Nimic, spun și mă joc cu codițele ei împletite. Sunt furios că am pierdut de față cu tine.

— Tati te-a bătut! zice Andreanna.

Nimic nu te atinge mai tare decât un țânc de trei ani. Andreanna seamănă cu Dre, ceea ce înseamnă că seamănă cu mine. Toată lumea zice că eu și Dre suntem, practic, gemeni. Mamele noastre sunt surori și tații noștri sunt veri, așa că e logic de ce avem amândoi aceiași ochi mari, sprâncene groase și tenul brun-închis.

— Trebuia să strigi pentru mine, îi spun Andreei și o gâdil, iar fetița se foiește și chicotește în poală la Keisha. Nu trebuia să strigi pentru tati.

— Ba, pe naiba! Trebuia să strige pentru taică-său, zice Dre, care se apropie și el.

O ia pe Andreanna pe sus și o face să zboare ca avionul. Nimeni nu poate s-o facă să râdă așa cum o face el.

— Veniți și voi la petrecere diseară? întrebă Lisa.

Shawn dă o petrecere acasă, la fel ca la fiecare final de vară.

— Doar știi deja că Dre nu merge în ruptul capului la vreo petrecere, zice Keisha.

— Păi, sigur că nu. Noi o să ne distrăm pe cinste. Nu-i așa, fetiță dragălașă?

O sărută pe Andreanna pe obraz.

— Ce dracu', omule? E vineri seară, zic. Nu se poate să stai în casă.

Nu e de luat în seamă Dre ăsta. Nu mai merge nicăieri, niciodată. De când o are pe Andreanna, s-a schimbat zdravăn. A încetat să mai participe la petreceri și să mai iasă cu gașca. Cred că ar renunța și la King Lords, dacă ar putea.

Dar din King Lords nu ai cum să ieși. Dacă nu vrei s-o sfârșești mort sau aproape mort.

— Sunt acolo unde vreau să fiu, zice și îi zâmbește Andreannei.

Apoi se uită la mine.

— Tu ești sigur că vrei să te duci la petrecere?

Dre știe ce se întâmplă azi, știe de lucrul care ar putea să-mi schimbe viața. Problema e că Lisa nu știe. Și el ar face bine să nu sufle nicio vorbă.

— Sunt sigur, zic.

Dre se zgâiește la mine ca un frate mai mare la frate-său mai mic, care e pe cale să facă o prostie. Mă calcă pe nervi și, în același timp, mă face să mă simt de rahat.

În schimb, eu mă uit la Lisa.

— Nimic nu ne poate opri să mergem la petrecere. Tre' să ajungem măcar la una înainte să începă școala și nu mai e mult.

Lisa mă cuprinde cu brațele de gât.

— Exact! Când te gândești că peste un an vom fi la facultate și o să mergem la toate petrecerile...

— Da, clar!

Petrecerile sunt motivul principal pentru care o să mă duc la facultate. Dacă m-oi duce. Încă nu sunt convins.

— La petrecerea de astă-seară? Toată lumea o să te remarce dacă intri cu chestia asta la gât, zic și scot din buzunar un lăntișor.

Pe pandantiv e numele meu, „Maverick“, scris cu litere cursive. E din aur curat, bătut cu diamante mici. L-am comandat la un tip din mall, săptămâna trecută.

— Vai de mine! zice Lisa, cu răsuflarea tăiată, în timp ce îl ia. E superb.

— OK, Mav, intervine Keisha. Da' cheltuiești ceva parale pe tipa ta.

— Păi, ce dracu'! Știi cum fac eu.

— Lăntișoarele astea costă o grămadă de bani, zice Dre. De unde ai tu bani de-așa ceva?

Dre nu știe că nu vând doar iarbă cu King și așa vreau să și rămână lucrurile. În primul rând că mi-a luat o groază ca să-l conving să mă lase doar să vând iarbă. Chiar dacă Dre vinde droguri, ține mult la tâmpeniile de genul „fă ce spun eu, nu ce fac eu“. Îi zisesem că vreau să o ajut pe mama cu bani și, până la urmă, a cedat. Însă nu mă lasă să vând decât atât cât să plătesc o factură, două. Dacă ar afla ce fac cu King, mi-ar tăbăci fundul.

— Fac tot felul de treburi prin cartier, ca întotdeauna, îl mint. Am economisit destul ca să-l cumpăr.

— Deci îl ador, zice Lisa. Mulțumesc.

Ea știe cu ce mă ocup. Se pricepe de minune să schimbe subiectul.

— Tot ce pot, pentru tine, fetița mea.

O sărut iar.

— Heeei! Să nu mai faceți asta de față cu copilul meu, zice Dre și îi acoperă Andreeanei ochii, ceea ce o face pe Keisha să izbucnească în râs. O traumatizați pe viață.

— Dacă nu-i deja traumatizată că se uită la fața ta înseamnă că n-are nimic, spun.

Se aude claxonul dintr-un Datsun ruginit, din parcare.

Unul dintre geamuri se lasă jos și un tip musculos, cu pielea deschisă la culoare, o strigă:

— Lisa! Haide!

— Pe bune? zice Lisa și își dă ochii peste cap.

E fratele ei mai mare, Carlos. Tipul nu m-a plăcut niciodată. Prima dată când i-am telefonat Lisei, m-a chestionat de parcă era de la poliție. „Câți ani ai? La ce școală mergi? Ce note ai? Ești în vreo bandă?” Tot felul de chestii care nu erau treaba lui. Când m-a cunoscut, eram îmbrăcat în gri și negru, ceea ce dovedește că sunt din banda King. Prostul a strâmbat din nas la mine de parcă eram o gânganie sub talpa lui. A venit acasă de la colegiu peste vară și abia aștept să-și mute iar fundul înapoi la școală.

— Ce cauți aici? întreb.

— Mama l-a rugat să mă ducă la cumpărături pentru școală, zice Lisa. Trebuie să-mi iau iar câteva uniforme de-ale oribile pentru liceul Sfânta Maria.

— Ei, o să arăți trăsnet cu fustele alea plisate.

Lisa se chinuie să nu zâmbească și asta mă face pe mine să surâd.

— Mă rog, dar fustele alea tot groaznice sunt, spune și sare jos de pe masă. Mai bine mă duc, înainte să facă o scenă Căpitanul Face-fețe.

Râd și o iau de mână.

— Haide, te conduc până la el.

Lisa își ia rămas-bun de la Keisha și Dre și traversăm împreună parcare. În tot acest timp, Carlos se uită urât la mine. Un *hater*.

Mă opresc odată cu Lisa, lângă mașină.

— Vin să te iau la 8, îi zic.

— Bun, atunci ne vedem la 8 și un sfert, îmi răspunde ea, cu un zâmbet. Niciodată nu ajungi la timp.

— Neeh, diseară ajung devreme. Te iubesc!

Prima dată când i-am zis vorbele astea, mă luase cu amețeață. Până atunci nu-i mai spusese niciodată unei fete că o iubesc, dar nici nu mai avusesem vreodată o Lisa.

— Și eu te iubesc. Ai grijă pe unde umbli, bine?

— Nu plec nicăieri. Nu scapi tu de mine așa ușor.

Îmi zâmbeste și mă pupă repede pe obraz.

— Să nu cumva să mă păcălești!

Îi deschid portiera din dreapta. Carlos se zgâiește la mine al naibii de insistent. Când nu mă vede Lisa, îi arăt degetul mijlociu.

— De ce faci atâta caz? îl întrebă și, în timp ce Carlos demarează, îl aud zicând ceva despre un „parc de bande“.

Abia dacă au plecat de vreun minut, când în parcare apare o Camry veche, cu trapă. Înainte, mama avea o Lexus. I-au luat-o federalii când l-au săltat pe tata.

— U-huu! exclamă P-Nut. Li'l Don a dat de beleaaaa. Maică-sa umblă cu o disciplinariată.

O discipli... cum?

Dă-l încolo pe P-Nut! Deschid portiera din dreapta.

— Bună, mamă!

— Bună, scum... La dracu', băietel! zice și își astupă nasul. Duhnești! De ce ești în halul ăsta de puturos?

Mă amușin singur. Nu e *chiar așa* de nasol.

— Am jucat baschet.

— Și te-ai tăvălit cu porcii? Doamne Sfinte! O să golești toată policlinica.

— Dacă dăm un ocol repede pe-acasă, pot să fac un duș...

— N-avem timp pentru asta, Maverick. Le-am spus Ieshei și mamei că ne vedem cu ele la ora 2. Și e deja 1:45.

— Ah, scuze!

Nu-mi dădusem seama că viața mi s-ar putea schimba așa de curând.

Probabil că mama a înțeles de ce mi s-a înmuiat vocea, pentru că a zis:

— Trebuie să aflăm adevărul. Pricepi, nu?

— Mamă, ce mă fac dacă...

— Hei, zice mama și eu îmi întorc privirea spre ea. Orice-ar fi, sunt cu tine!

Ridică pumnul strâns, să-l bată cu al meu.

— Ești prea bătrână, îi zic, mustăcînd, ca să mai bați pumnii cu lumea.

— Bătrână? Băietate, fii serios! Dacă vrei să știi, sâmbăta trecută, când am ieșit în oraș cu Moe, mi s-a cerut cardul de identitate. Poftim! Cine e bătrână, atunci?

— Tu, zic râzînd, în timp ce mama pornește motorul. Tu ești prea bătrână.

— Hei, stai așa!

E Shawn, care strigă la noi. O ia la fugă prin parcare și se oprește în dreptul portierei mamei.

— Tre' s-o salut pe regină, spune. Ce mai faceți, doamnă Carter?

— Bună, Shawn. Te descurci?

— Da, doamnă. Am grijă de băiatul dumneavoastră.

— Bine, spune mama și, de data asta, vocea i se înmoaie.

Nicio mamă nu-și dorește ca fiul ei să fie într-o bandă, dar nici să-l vadă mort nu vrea. Bătrânul meu